1959

ଏପ୍ରିଲ 21

ରଞ୍ଜିତ ସିଂ

ବନାମ

ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ

(ଜାଫର ଇମାମ ଏବଂ ଜେ. ଏଲ. କପୁର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ)

ଅପରାଧିକ ବିଚାର- କପଟସାକ୍ଷ୍ୟ- ସତ୍ୟପାଠରେ ମିଥ୍ୟା ବିବୃତି- ସର୍ବୋତ୍ତମ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସ ଅନୁସାରେ ସତ୍ୟପାଠ ଦିଆଯାଇଛି-ସତ୍ୟପାଠ ଦାଖଲ କରିବାକୁ କୌଣସି ବାଧ୍ୟତା ନାହିଁ- ଅପରାଧ, ଯଦି ତିଆରି ହୁଏ- ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତା, 1860 (XLV/1860), ଧାରା 191 ଏବଂ 193 ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ବନ୍ଦୀ ଉପସ୍ଥାପନ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଜଣେ Sଙ୍କୁ ବେଆଇନ ଭାବରେ ଗିରଫ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ନ ଆଣି ଏବଂ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରତିପ୍ରେରଣ ନ ନେଇ ତାଙ୍କୁ ବେଆଇନ ଭାବେ ହାଜତରେ ରଖାଯାଇଥିଲା । ତା ବଦଳରେ ଆବେଦନକାରୀ ଜଣେ ପୋଲିସ ସବ-ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ଆବେଦନରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକର ବିରୋଧ କରି ଏକ ମିଥ୍ୟା ସତ୍ୟପାଠ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 193 ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଆଇନଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ :(i) ଯେହେତୁ ସେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ନଥିଲେ, ମାମଲାଟି ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 191 ଅଧୀନରେ ଆସୁନଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଧାରା 193 ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ; ଏବଂ (ii) ସତ୍ୟପାଠଟି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସ ଅନୁସାରେ ସତ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହେବା ପରେ, କେଉଁ ଅଂଶ ତାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଅନୁସାରେ ସତ୍ୟ ଥିଲା ଏବଂ କେଉଁ ଅଂଶ ତାଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ଅନୁସାରେ ସତ୍ୟ ଥିଲା ତାହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଗଲା ଯେ, ଆବେଦନକାରୀ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିଲେ । ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 191ର ଆବେଦନ ପାଇଁ ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ନଥିଲା ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ସତ୍ୟପାଠ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ । ଯଦି ସେ ଏକ ଶପଥ କରିବାକୁ

1959
ରଞ୍ଜିତ ସିଂ
ବନାମ
ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ କପୁର

ବାଛନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟ କହିବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ଶପଥରେ ଆବଦ୍ଧ କରିଛନ୍ତି, ଯଦି ସେ ମିଥ୍ୟା ବୟାନ ଦେଲେ ସଂହିତାର ଧାରା 193 ଅନୁଯାୟୀ ଦାୟୀ ହେବେ ଏବଂ ଏହା କହିବା କୌଣସି ପ୍ରତିରକ୍ଷା ନୁହେଁ ଯେ ସେ ସାକ୍ଷୀ-ବାକ୍ସରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ କିମ୍ବା ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ନଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ଦାଖଲ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା କାରଣ ସେ ଅଟକକୁ ଯଥାର୍ଥ କରୁଥିବା ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଥିଲେ, ଯାହା କେବଳ ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇପାରିବ । ସାଧାରଣତଃ, ଯେଉଁଠାରେ ଅଟକ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣ କ୍ଷମତା କିମ୍ବା ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଅଟକ ରଖାଯାଏ, ସେଠାରେ ଫେରସ୍ତ ଦେବା ପାଇଁ ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ଆବଶ୍ୟକ ନ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଠାରେ ଅଟକ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ପାଇଁ ତଥ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରି ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଯଥାର୍ଥ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ, ସେଠାରେ ତାଙ୍କୁ ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ପଡିବ ।

ଆହୁରି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଥିଲା ଯେ, ସଂହିତାର ବ୍ୟାଖ୍ୟା 2 ରୁ ଧାରା 191 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସକୁ ଦୃଢ଼ୀକୃତ ଏକ ମିଥ୍ୟା ବୟାନ ଆଣିଥାଏ, ଯାହା ଧାରା 191 ର ଦୁରାଚାର ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଏବଂ ତେଣୁ ଏହାକୁ ସଂହିତାର ଧାରା 193 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ କରିଥାଏ ।

ସମ୍ରାଟ ବନାମ ଲଛମୀ ନାରାୟଣ, I.L.R. 1947 ଆଲ. 155, ଅସ୍ୱୀକୃତ କରାଗଲା ।

ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 19/1957 ।

175/36/1955-56ରେ ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟାରେ ପଟିଆଲାର ଅତିରିକ୍ତ ଦୌରା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଫେବୃଆରୀ 22,1956ରେ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ଅପରାଧିକ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ସଂଖ୍ୟା 45/1956ରେ ପୂର୍ବତନ PEPSU ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟର ମାର୍ଚ୍ଚ 7,1956 ର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *ପ୍ରୀତମ ସିଂହ ସଫୀର* ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ *ଏନ୍. ଏସ୍. ବିନ୍ଦ୍ରା* ଏବଂ *ଟି. ଏମ୍. ସେନ୍* ।

1959ଏପ୍ରିଲ 21 । ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ କପୁରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା - ଏହା ପୁନରୀକ୍ଷଣରେ ପାରିତ ହୋଇଥିବା PEPSU ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏକ ଆବେଦନ । ଆବେଦନକାରୀ ପୁଲିସର ଜଣେ ସବ୍-ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ଥିଲେ, ଯିଏ ସେହି ସମୟରେ ପୂର୍ବତନ PEPSU ରାଜ୍ୟର ଷ୍ଟେସନ ହାଉସ୍ ଅଫିସର ଭାରପ୍ରାପ୍ତ ଶେହନା ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନରେ ଥିଲେ । ସେ ଜଣେ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 193 ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପଟିଆଲାର ଦୌରା ବିଚାରପତିଙ୍କ ନିକଟରେ ତାଙ୍କର ଆବେଦନକୁ ଦଣ୍ଡ ବ୍ୟତୀତ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ସେ PEPSU ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଏକ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ନେଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟ ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ଏହି ଆବେଦନ ନିମ୍ନଲିଖିତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଅଛି : ରିସାଲଦାର ୱାରିୟମ ସିଂ ଙ୍କ ପୁଅ ଜଣେ ସୁରଜିତ ସିଂ,ସେପ୍ଟେମ୍ବର 25,1953 ରେ PEPSU ରାଜ୍ୟର ବର୍ଣ୍ଣାଲା ଠାରେ ପୋଲିସ୍ ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ଯଶୱନ୍ତ ସିଂଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗିରଫ ହୋଇଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ବର୍ଣ୍ଣାଲାର ହାଜତରେ ରଖାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପରଦିନ ତାଙ୍କ ହାଜତକୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଶେହନାକୁ ନିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ହାଜତରେ ରଖାଯାଇଥିଲା -ଏହା ଶେହନାର ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନ ହାଜତରେ-କେଉଁ ଧାରା ଅଧୀନରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇନାହିଁ । ସୁରଜିତ ସିଂଙ୍କୁ ସେଠାରେ 1953 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 26 ତାରିଖ ଠାରୁ 1953 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 10 ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହାଜତରେ ରଖାଯାଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ରାତି ପ୍ରାୟ 10ଟାରେ ତାଙ୍କୁ ଗୋପନୀୟ ଭାବରେ ଦିଆଲପୁର ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନ ଏବଂ ତା'ପରେ ପୋଲିସ ପୋଷ୍ଟ ହମିରଗଡ଼କୁ ନିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେଠାରୁ ସେତେବେଳର ପଞ୍ଜାବର ଫିରୋଜପୁର ଜିଲ୍ଲାର ବାଗା ପୁରାଣ ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନକୁ ନିଆଯାଇଥିଲା । PEPSU ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅପରାଧିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 491 ଏବଂ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ବନ୍ଦୀ ଉପସ୍ଥାପନ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଏବଂ ପରମାଦେଶର ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା । ସେହି ଆବେଦନରେ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସୁରଜିତ ସିଂଙ୍କୁ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ନଥାଇ ଏବଂ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିପ୍ରେରଣ ନନେଇ ବେଆଇନ ହାଜତରେ ରଖାଯାଇଥିଲା । ଏହାର ଉତ୍ତରରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 1953 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 13 ତାରିଖରେ ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ସୁରଜିତ ସିଂଙ୍କର କୁଖ୍ୟାତ ଡକାୟତଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ଥିଲା; ସେ, ଆବେଦନକାରୀ, ତାଙ୍କୁ କେବେବି ହାଜତକୁ ନେଇ ନଥିଲେ; ଉକ୍ତ ସୁରଜିତ ସିଂହ

ଫେରାର ଥିଲେ ଏବଂ ପୋଲିସର ସର୍ବୋତ୍ତମ ପ୍ରୟାସ ସତ୍ତ୍ୱେ ତାଙ୍କୁ ଗିରଫ କରାଯାଇନଥିଲା; ସତ୍ୟପାଠ ଦେବା ସମୟରେ ସେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ହାଜତରେ ନଥିଲେ ଏବଂ ଏହା ଭୁଲ ଥିଲା ଯେ ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ଜସୱନ୍ତ ସିଂ କେବେ ସୁରଜିତ ସିଂଙ୍କୁ ତାଙ୍କ (ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ) ହାଜତରେ ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଇଥିଲେ । ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ ଯେ ସୁରଜିତ ସିଂଙ୍କ ହାଜତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ କୌଣସି ଆବେଦନ ଅଣାଯାଇନଥିଲା କିମ୍ବା ତାଙ୍କୁ କୌଣସି ଟେଲିଗ୍ରାମ ମିଳିନଥିଲା । ଏହି ସତ୍ୟପାଠ ନିମ୍ନମତେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥିଲା:-

"ମୁଁ ଗମ୍ଭୀରତାର ସହିତ ଦୃଢ ଭାବରେ ପ୍ରମାଣ କରୁଛି ଯେ ଅନୁଚ୍ଛେଦ ସଂଖ୍ୟା 1 ରୁ 7ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣିତ ତଥ୍ୟ ମୋର ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସ ଅନୁସାରେ ସତ୍ୟ ଏବଂ ଏହି ମାମଲା ସହିତ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ କୌଣସି ବିଷୟ ଏହି ମାନ୍ୟବର ନ୍ୟାୟାଳୟରୁ ଲୁଚାଇ ରଖାଯାଇନାହିଁ ।"

ଉଭୟ ପକ୍ଷ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିବାରୁ ଯେହେତୁ ସୁରଜିତ ସିଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ହାଜତରେ ନାହାଁନ୍ତି, ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । "ନଭେମ୍ବର 9,1953 ରେ, ସୁରଜିତ ସିଂଙ୍କ ଭାଇ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 193 ଅନୁଯାୟୀ ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷ୍ୟ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଏବଂ ଅପରାଧିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 476 ଅନୁଯାୟୀ ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ଯଶୱନ୍ତ ସିଂଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ସେମାନେ ଏକ ମିଥ୍ୟା ସତ୍ୟପାଠ ଦଖଲ କରିଥିଲେ ।ଏହି ମାମଲାର ଶୁଣାଣି ସେହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅନ୍ୟ ଜଣେ ବିଜ୍ଞ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କରିଥିଲେ, ଯିଏ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାରଙ୍କୁ ଏକ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ, ଯାହା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହି ଅଭିଯୋଗଟି ପଟିଆଲାର ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଜ୍ଞାନ କରାଯାଇଥିଲା ଯିଏକି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ନଅ ମାସ ଜେଲଦଣ୍ଡ ଏବଂ 300 ଟଙ୍କା ଜୋରିମାନା କରିଥିଲେ ଏବଂ ଖିଲାପରେ ଦୁଇ ମାସ ପାଇଁ ସାଧାରଣ କାରାଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିବ । ଆବେଦନକାରୀ ପଟିଆଲାର ଦୌରା ବିଚାରପତିଙ୍କ ନିକଟରେ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ, ଯିଏ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ଆଦେଶକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଦଣ୍ଡକୁ ହ୍ରାସ କରି ତିନି ମାସର ସାଧାରଣ କାରାଦଣ୍ଡ ଏବଂ 50 ଟଙ୍କା ଜୋରିମାନା କରିଥିଲେ ଏବଂ ଖିଲାପରେ ଏକ ମାସର ସାଧାରଣ କାରାଦଣ୍ଡ ଦେଇଥିଲେ, ଏହି ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ପୁନରୀକ୍ଷଣକୁ ପ୍ରଧାନ

ନ୍ୟାୟାଧୀଶଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୀମିତ ଭାବରେ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ଯଦିଓ ସେ ଏହାକୁ ଖାରଜ କରିବାର କାରଣ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ । ଏହାପରେ ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ପାଇଥିଲେ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରଥମ ଯୁକ୍ତି ଉଠାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି ଏବଂ ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 193 ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ତାଙ୍କ ମାମଲା ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 191 ଅଧୀନରେ ଆସୁନଥିଲା । ତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତିର ସମର୍ଥନରେ ସେ ବନ୍ଦୀ ଉପସ୍ଥାପନ ଆଜ୍ଞାଦେଶ କରିବା ପାଇଁ ଅପରାଧିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 491 (2) ଏବଂ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ PEPSU ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟର ନିୟମାବଳୀ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ । ସେ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ପରମାଦେଶ, ନିଷେଧ, ଅଧିକାର ପୃଚ୍ଛା ଏବଂ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆଦେଶ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଜାରି କରିବା ପାଇଁ ସେହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଣୀତ ନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ ପୂର୍ବ ନିୟମରେ କୌଣସି ନିୟମ ନଥିଲା, ଅର୍ଥାତ୍, ବନ୍ଦୀ ଉପସ୍ଥାପନା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ପାଇଁ ଯାହା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥନ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯେତେବେଳେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ନିୟମରେ, ଅର୍ଥାତ୍, ପରମାଦେଶ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଜାରି କରିବା ଇତ୍ୟାଦି ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଏହା ନିବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଧାରା 191 ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନଥିଲା । ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 2 ଅନୁଯାୟୀ ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ମତ ଦିଅନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ ଆବେଦନ ମଞ୍ଜୁର କରିବା ପାଇଁ ମାମଲା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି, ସେତେବେଳେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆଦେଶ ଲୋଡ଼ା ଯାଇଥିଲା, ସେମାନଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ହାଜର ହେବାକୁ ଏବଂ ଏପରି ଆଦେଶ କାହିଁକି ଦିଆଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ତାହାର କାରଣ ଦର୍ଶାଇବାକୁ ଅନ୍ତିମ ନିୟମ ଜାରି କରିବାକୁ ପଡିବ। ଯେପରି *ଗ୍ରୀନ୍ ବନାମ ଗୃହ ସଚିବ (1)* ରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି, ଯାହା ଦେଶର ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଅଧିନିୟମର ରେଜିଷ୍ଟ୍ରି 18-B ଅଧୀନରେ ଏକ ମାମଲା ଥିଲା, ବନ୍ଦୀ ଉପସ୍ଥାପନା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଦ୍ରୁତ କରିବା, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ବୈଷୟିକ ଜ୍ଞାନରୁ ମୁକ୍ତ ରଖିବା ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ସରଳ ରଖିବା । "ବନ୍ଦୀ ଉପସ୍ଥାପନ ଆଜ୍ଞାଦେଶର ଅକାଳନୀୟ ମୂଲ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ଏହା

(1) [1942] A.C. 284, 302

1959
ରଞ୍ଜିତ ସିଂ
ବନାମ
ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ କପୁର

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସ୍ୱାଧୀନତାର ଅଧିକାରର ତୁରନ୍ତ ଦୃଢ଼ପ୍ରତିଜ୍ଞକୁ ସକ୍ଷମ କରିଥାଏ" (ଲର୍ଡ ରାଇଟ୍)ଯେତେବେଳେ ଯାଞ୍ଚ କିମ୍ବା ଦୃଢ଼ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବାର କୌଣସି ତଥ୍ୟର ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ, ସେତେବେଳେ କୌଣସି ସତ୍ୟପାଠ ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ତଥ୍ୟ ସାମ୍ନାକୁ ଆସେ, ଯାହା ବିଷୟରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଚାର କରେ ଯେ ଏହା ତଦନ୍ତ କରିବା ଉଚିତ ଗୋଟିଏ ସତ୍ୟପାଠର ଦରକାର ହୁଏ । ସାଧାରଣତଃ ଯଦି *ଲିଭରସିଜ୍ ବନାମ ଆଣ୍ଡରସନ୍* ([1]) ଏବଂ *ଗ୍ରୀନଙ୍କ ମାମଲା* ([2]) ପରି ପୂର୍ଣାଙ୍ଗ ବିବେଚନା ବଳରେ ଅଟକ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଅଟକ ରଖାଯାଏ କିମ୍ବା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଅଟକ ରଖାଯାଏ, ତେବେ ଫେରସ୍ତ ଦେବା ପାଇଁ ଏକ ସତ୍ୟପାଠର ଆବଶ୍ୟକ ନ ହୋଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଠାରେ ଅଟକ ରଖାଯାଇଛି ଯେପରି ଏହା ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଥିଲା, ସେଠାରେ ଅଟକ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ପାଇଁ ଏପରି ତଥ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରି ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଯଥାର୍ଥ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇପଡ଼େ, ଯାହା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସନ୍ତୁଷ୍ଟିକୁ ଦର୍ଶାଇବ ଯେ ହାଜତ ଅନୁଚିତ ନୁହେଁ । ଯେଉଁଠାରେ କଏଦୀ କୁହନ୍ତି, "ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ ମୋତେ କାହିଁକି ଅଟକ ରଖାଯାଇଛି, ମୁଁ କୌଣସି ଭୁଲ୍ କରି ନାହିଁ", ଅଟକ ରଖିବାର ଯଥାର୍ଥତା ଅଟକ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ଯେତେବେଳେ ତଥ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଯାଏ ଏବଂ ପୋଲିସ ଅଧିକାରୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଏ, ଯେପରି ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲା, ଏବଂ ଏପରି ତଥ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଏ ଯାହା ଯଦି ଖଣ୍ଡନ ନ ହୋଇ ଏବଂ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ନ ହୋଇ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଜାରି କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ହୁଏ, ତେବେ ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଆବେଦନକାରୀ ସୁରଜିତ ସିଂଙ୍କ ଅଟକକୁ ଯଥାର୍ଥ କରିବା ପାଇଁ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଆଇନଗତ ଭାବରେ ବାଧ ନଥିଲେ ଏବଂ ଏହା ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇପାରିବ ।

ଶପଥ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 4 ଶପଥ ଏବଂ ସମର୍ଥନ ପ୍ରଦାନ କରିବାର କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରେ ଏବଂ ଏହା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ନିଜେ କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କ ଅଧିକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳନା କରିବାକୁ କ୍ଷମତାପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଯେଉଁମାନେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା କ୍ଷମତା ବ୍ୟବହାର କରିବାରେ ଶପଥ ଏବଂ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ଏବଂ

([1]) [1942] A.C. 206
([2]) [1942] A.C. 284, 302

ସେମାନେ, ସମସ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତି ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରମାଣ ଗ୍ରହଣ କରିବାର କ୍ଷମତା ରଖନ୍ତି I ଧାରା 5 ରେ କେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଶପଥ କିମ୍ବା ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଗ୍ରହଣ କରିବେ ତାହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଏଥିରେ ସମସ୍ତ ସାକ୍ଷୀ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ଅର୍ଥାତ୍, ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଆଇନଗତ ଭାବରେ କୌଣସି ନ୍ୟାୟଳୟ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସାକ୍ଷୀ ଦେବାକୁ ବାଧ ହୋଇପାରନ୍ତି I ଏହି ଦୁଇଟି ଧାରା ଦର୍ଶାଉଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ଏହାର ଅଧିକାରୀମାନେ ଶପଥ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ କ୍ଷମତାପ୍ରାପ୍ତ ଥିଲେ ଏବଂ ଯେହେତୁ ଆବେଦନକାରୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରମାଣ ଭାବରେ ତଥ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ଶପଥ କିମ୍ବା ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବାକୁ ପଡିଲା ଏବଂ ସତ୍ୟ କହିବାକୁ ବାଧ ଥିଲେ I ସେହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14 ନିମ୍ନଲିଖିତ ଶବ୍ଦରେ ଅଛି:

ଧାରା 14 "ଯେକୌଣସି ବିଷୟ ଉପରେ ପ୍ରମାଣ ଦେଉଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଯେକୌଣସି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ କିମ୍ବା ଶପଥ ଏବଂ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ କ୍ଷମତାପ୍ରାପ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ଏପରି ବିଷୟ ଉପରେ ସତ୍ୟ କହିବାକୁ ବାଧ ହେବେ I "

ଯେହେତୁ ଆବେଦନକାରୀ ସୁରଜିତ ସିଂଙ୍କ ଭାଇଙ୍କ ସତ୍ୟପାଠରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି ନିଜ ତରଫରୁ ପ୍ରମାଣ ଦେଉଥିଲେ, ତେଣୁ ସେ ଯେଉଁ ବିଷୟ ଉପରେ ବୟାନ ଦେଉଥିଲେ ସେ ବିଷୟରେ ସତ୍ୟ କହିବାକୁ ବାଧ ଥିଲେ I ତେଣୁ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 191 ଅଧୀନରେ ଥିବା ଯୁକ୍ତି, ଯାହାର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଅଂଶ ହେଉଛି:

ଧାରା 191 "ଯଦି କେହି ସତ୍ୟ କହିବା ପାଇଁ ଶପଥ କିମ୍ବା ଆଇନର ସ୍ପଷ୍ଟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଆଇନଗତ ଭାବରେ ଆବଦ୍ଧ ...... ଏପରି କୌଣସି ବିବୃତ୍ତି ଦିଅନ୍ତି ଯାହା ମିଥ୍ୟା ଅଟେ ଏବଂ ଯାହାକୁ ସେ ଜାଣନ୍ତି କିମ୍ବା ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି କିମ୍ବା ସତ୍ୟ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ମିଥ୍ୟା ପ୍ରମାଣ ଦେବାକୁ କୁହାଯାଏ"

ସତ୍ୟ କହିବା ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀ ଆଇନଗତ ଭାବରେ ଶପଥ ଦ୍ୱାରା ଆବଦ୍ଧ ନଥିଲେ, ତାହା ସମର୍ଥନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ I ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଯେଉଁଠାରେ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଉଥିଲା ଯେ ସୁରଜିତ ସିଂଙ୍କୁ ଆବେଦନକାରୀ ବେଆଇନ ଭାବରେ ଅଟକ ରଖିଛନ୍ତି, ସେହି ସମୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଦେବା ସମୟରେ ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଯଦି ବୟାନ ମିଥ୍ୟା, ଯେପରି ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି, ତେବେ ସେ ଧାରା 193 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଅପରାଧ କରିଛନ୍ତି I

1959
ରଞ୍ଜିତ ସିଂ
ବନାମ
ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ କପୁର

ଧାରା 191 ର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଶବ୍ଦ "ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଆଇନଗତ ଭାବରେ ଶପଥ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ସତ୍ୟ କହିବା ପାଇଁ ଆଇନର ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଆବଦ୍ଧ ......" ଏହି ଉପସ୍ଥାପନକୁ ସମର୍ଥନ କରେ ନାହିଁ ଯେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି, ଯିଏ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି, ଯଦି ସେ ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ଦିଅନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଜାଣିଶୁଣି ତାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଭିତରେ ଥିବା ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ସତ୍ୟତାର ସହ କହିବା ଠାରୁ ନିବୃତ୍ତ ରହିପାରିବେ । ଏହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଆଇନ ଅଦାଲତରେ ସତ୍ୟ କହିବା ପାଇଁ ଶପଥରେ ଆବଦ୍ଧ ହୁଅନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେ ସତ୍ୟ କହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଏହା କହିବାକୁ ଶୁଣାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷୀ ବାକ୍ସ ଭିତରକୁ ଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ କିମ୍ବା ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଏବଂ ତେଣୁ ଶପଥ ଗ୍ରହଣ ପରେ ସେ ଯେଉଁ ମିଥ୍ୟା ବୟାନ ଦେଇଥିଲେ ତାହା ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 191 ର ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନୁହେଁ ବୋଲି ଯାଚିକା ସମର୍ଥନଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଶପଥ ନେଇ ଅଦାଲତରେ କୌଣସି ବିବୃତି ଦିଅନ୍ତି, ସେ ସତ୍ୟ କହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ଯଦି ସେ ତାହା ନ କରନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଧାରା 193ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ନିଜକୁ ଦାୟୀ କରନ୍ତି । ସେ ସାକ୍ଷୀ ବାକ୍ସରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ନଥିଲେ ବୋଲି କହିବା କୌଣସି ପକ୍ଷପାତିତ ହେବ ନାହିଁ । ଜଣେ ପ୍ରତିବାଦୀ କିମ୍ବା ଜଣେ ବାଦୀ ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷୀ ବାକ୍ସ ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଯଦି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ଜଣେ ଏପରି କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, ତେବେ ସେ ସତ୍ୟ ବୟାନ ଦେବାର ଶପଥ ନେବା ପରେ, ଏପରି କିଛି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯାହା ମିଥ୍ୟା ହୋଇଥିବ । ପ୍ରକୃତରେ ଶପଥର ପବିତ୍ରତା ଆବଶ୍ୟକ କରେ ଯେ ଶପଥ ନେଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆମ ମତରେ ଏହି ଯୁକ୍ତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଭିତ୍ତିହୀନ ଏବଂ ଏହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯିବା ଉଚିତ ।

ତା'ପରେ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଯେଉଁ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସତ୍ୟପାଠ ନେଇଥିଲେ, ଅର୍ଥାତ୍ PEPSU ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଡେପୁଟି ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାରଙ୍କୁ ଶପଥ ପାଠ କରାଇବା ପାଇଁ ଅଧିକାର ଦିଆଯାଇନଥିଲା । ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷର ସାକ୍ଷୀ ଭାବରେ ସେହି ଅଧିକାରୀ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ଶପଥ ପାଠ କରାଇପାରିବେ ଏବଂ ତେଣୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଏହି ଯୁକ୍ତି ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଭିତ୍ତି ବିନା ଏବଂ ଏହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯିବା ଉଚିତ ।

ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ସତ୍ୟପାଠ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସ ଅନୁସାରେ ସତ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ

ତେଣୁ ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଅନୁସାରେ କେଉଁ ଅଂଶ ସତ୍ୟ ଏବଂ କେଉଁ ଅଂଶ ତାଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ଅଟେ । ଆମେ 7ଟି ଅନୁଚ୍ଛେଦ ବିଶିଷ୍ଟ ସତ୍ୟପାଠ ପଢ଼ିଛୁ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନୁଚ୍ଛେଦ ଏକ ସତ୍ୟର ଦୃଢ଼ୀକରଣ ସହିତ ଜଡିତ, ଯାହା ଯଦି ସତ୍ୟ, ତେବେ କେବଳ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଅନୁସାରେ ହୋଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ବିଶ୍ୱାସ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟାଖ୍ୟା 2 ରୁ ଧାରା 191 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିବ ଯାହା ନିମ୍ନରେ ଅଛି:

ବ୍ୟାଖ୍ୟା 2ରୁ ଧାରା 191 । "ପ୍ରମାଣିତ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ସମ୍ପର୍କରେ ଏକ ମିଥ୍ୟା ବିବୃତି ଏହି ଧାରା ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ଅଛି, ଏବଂ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏପରି ଏକ କଥା କହି ମିଥ୍ୟା ପ୍ରମାଣ ଦେବାରେ ଦୋଷୀ ହୋଇପାରେ ଯାହା ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ଏହା କହି ଯେ ସେ ଏପରି ଏକ କଥା ଜାଣନ୍ତି ଯାହା ସେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । "

ଆବେଦନକାରୀ *ସମ୍ରାଟ ବନାମ ଲଛମୀ ନାରାୟଣ* ([1]) ମାମଲାରେ ଆଲ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ସେହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟରେ କିଛି ବିଚିତ୍ର ନ ଥାଏ, ତେବେ ଏହାକୁ ଭଲ ଆଇନ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ଧାରା 191 ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା 2 କୁ ମଧ୍ୟ ବିଚାରକୁ ନେଉନାହିଁ ।

ଶେଷରେ ଏହା ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରକ୍ରିୟା ଭୁଲ ଥିଲା କାରଣ ସେ ଅପରାଧିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 200 ଏବଂ 202 ଅନୁଯାୟୀ ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ ତଦନ୍ତ କରିନଥିଲେ, ଯାହାର ପୂର୍ବତନଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅପରାଧିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 476 ର ଉପ-ଧାରା 2 ରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି । ସେହି ଯୁକ୍ତି ସମାନ ଭାବରେ ଅସମର୍ଥନୀୟ କାରଣ ଧାରା 200, ପରନ୍ତୁକ (aa) ଅନୁଯାୟୀ, ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ନ୍ୟାୟଳୟ ଅଭିଯୋଗ କରେ, ସେତେବେଳେ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ଏବଂ ଧାରା 200 କିମ୍ବା ଧାରା 202 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଜାରି କରିବା ପାଇଁ ଅଧିକାରିତା ଗ୍ରହଣ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ତଦନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ।

ଆମ ମତରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ତେଣୁ ଆମେ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିବୁ ।

([1]) I.L.R. 1947 ALL. 155

1959
ରଞ୍ଜିତ ସିଂ
ବନାମ
ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ କପୁର

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା /

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମା ରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

ସୁମିତ୍ରା ସାହୁ ,ଅନୁବାଦିକା,

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।